

Arrest

nr. 199 092 van 31 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER HASSELT
Sint Annalaan 608/gelijkvloers
1800 VILVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Afghaans staatsburger en verklaart 21 jaar oud te zijn. U bent een soennitische moslim van Tadzjiek origine. U bent afkomstig uit het dorp Mullah Sadi, in het district Kohlm in de provincie Balkh, waar u woonde samen met uw moeder en uw broer Amanullah. Nadat u uw middelbare school afmaakte begon u een winkel in het districtscentrum van Kholm, waar u mobiele telefoons en benodigdheden verkocht. U begon met deze winkel rond het eind van de 10de maand van het jaar 1392 (d.i. begin van het jaar 2014).

Tussen 15 en 20 Assad in 1394 (d.i. tussen 6 en 11 augustus 2015) kwamen 3 mannen uw winkel binnen. Zij richtten een wapen op u en eisten 20.000 dollar van u. Indien u de overheid op de hoogte zou brengen, zouden zij u vermoorden. Zij gaven u tien dagen de tijd om het gevraagde bedrag te verzamelen. Diezelfde avond bracht u uw familie op de hoogte. Uw moeder stelde voor om een stuk grond te verkopen om zo een deel van het benodigde bedrag te kunnen inlossen. U wou hier echter niet van weten.

Tien dagen later werd u, toen u onderweg was van uw winkel naar huis, opnieuw tegen gehouden door dezelfde mannen die u om het geld vroegen. U verklaarde echter dat het om een hele grote hoeveelheid geld ging en vroeg om meer tijd. Zij gaven u nogmaals een deadline van 10 dagen waarin u het geld diende te verzamelen.

Thuis gekomen vertelde u wat er was gebeurd en verklaarde u uw moeder dat u beslist had uw land te verlaten. U verkocht uw winkel aan Zabi. U reisde samen met uw broer Amanullah, naar uw broer die in Baghlan woonde. U verbleef één nacht in Baghlan en reisde van daaruit naar Kabul, waar u twee nachten verbleef. U reisde via Kandahar naar Nimruz, waar u de grens overstak naar Pakistan. Op de grens tussen Iran en Turkije raakte u uw broer Amanullah kwijt. Tot op heden heeft u geen informatie wat betreft uw broer.

Via Turkije en Griekenland bereikte u Europa. U kwam in België aan op 14 november 2015 en vroeg asiel aan op 27 november 2015.

Na uw vertrek, in januari 2017, kwamen er tweemaal personen langs het huis van uw moeder, die naar u vroegen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer; uw taskara, de taskara van uw vader, attesten van uw 7de tot en met 10de jaar onderwijs, een diploma van uw middelbaar onderwijs, een toelating voor het openen van een winkel, een envelop waarmee u deze documenten werden opgestuurd, verschillende foto's van een leerkracht en zijn broer die werden vermoord, verschillende andere artikels van personen die in uw regio werden vermoord, een attest van het Rode Kruis met betrekking tot een opleiding die u gevolgd heeft over de asielprocedure, een attest van een taalopleiding Frans waaraan u deelnam.

B. Motivering

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan vermoord te worden door dezelfde onbekende groepering die u bedreigde en u geld vroegen (CGVS I p. 8).

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) echter besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in de zin van de Conventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

De door u afgelegde verklaringen hebben immers geen geloofwaardig karakter. U kunt niet aannemelijk maken dat u in Afghanistan effectief bedreigd en vervolgd bent geweest.

Om te beginnen waren de verklaringen die u aflegde met betrekking tot uw vervolgers weinig overtuigend.

Zo verklaarde u aanvankelijk lastig gevallen te worden door een onbekende gewapende groepering. Deze groepering zou eveneens actief zijn voor de moord op een leerkracht die u kende. Deze groepering zou eveneens andere winkeliers hebben lastig gevallen en andere personen uit de regio hebben vermoord. Bovendien bleek deze groepering de enige groepering te zijn die actief was in uw regio. U verklaarde immers "Behalve deze groep durft eigenlijk niemand in onze regio om iemand te vermoorden.", "Buiten deze is er geen andere groepering actief in de regio." (CGVS II p. 7). Daarenboven bleek uit uw verklaringen dat de groepering die u lastig viel al lang actief is in de regio. U verklaarde dat deze groepering sinds Ghani veel macht kreeg en vaak de mensen lastig viel. Deze groepering zou eveneens actief zijn in Kunduz, Chardara, meer bepaald in het dorp Borhan (CGVS II p. 14). Toch zou u niet met zekerheid kunnen zeggen of deze mensen tot de taliban

behoorden of tot een criminele bende (CGVS II p. 8). Dit lijkt echter zeer merkwaardig. Gezien u immers zelf verklaarde dat deze groepering al lang actief was in de regio, gezien deze groepering duidelijk veel macht had, gezien het volgens uw eigen verklaringen de enige groepering was actief in het gebied en gezien u persoonlijke problemen met hen kende, lijkt het weinig geloofwaardig dat u niet zou kunnen zeggen welke groepering dit dan was. Meer zelfs, uit de verklaringen die u aflegde tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en tijdens uw eerste gehoor op het CGVS valt immers op te maken dat u zelfs niet zou kunnen zeggen of uw vervolgers tot Daesh dan wel tot de taliban behoorden (CGVS vragenlijst 3.5, CGVS I p. 14). Het lijkt echter weinig geloofwaardig dat u zo slecht op de hoogte zou zijn van de aard van de groeperingen actief in uw regio, indien u en de personen rond u daadwerkelijk problemen met hen hadden gekend.

Tijdens uw tweede interview verklaarde u omtrent uw vervolgers; "Het waren gewapende onbekende personen, het was voor mij niet duidelijk of ze mensen van de taliban waren of iemand anders." (CGVS II p. 6). U verklaarde vervolgens dat u vermoedde dat de personen die u bedreigden tot de taliban behoorden, gezien ze ook in andere regio's geld vroegen en u tijd gaven om het geld te verzamelen. U verklaarde dat de taliban usher, een islamitische religieuze belasting, vroeg aan de winkeliers. Andere winkeliers zouden eveneens problemen hebben gekend omwille van dezelfde groepering (CGVS II p. 7). Gevraagd of u ooit usher moest betalen aan de taliban antwoordde u; "Ze hebben zoveel geld gevraagd aan mij, maar ze hebben het woord usher niet gebruikt. Als ze zoveel geld vragen is het ook usher." (CGVS II p. 6-7). Later tijdens hetzelfde gesprek verklaarde u echter dat uw vervolgers u zeiden "Het is een soort usher die je betaalt, het is ook voor God" (CGVS II p. 11). Om verduidelijking gevraagd beweerde u dat degene die met u sprak het woord "usher" zelf in de mond nam (CGVS II p. 15). Geconfronteerd met uw eerdere uitspraken waarin u verklaarde dat uw vervolgers het woord usher niet in de mond hadden genomen, antwoordde u dat het kon zijn dat u bepaalde zaken niet onthield omdat u zodanig veel stress had. U verklaarde echter dat deze personen wel vermeld hadden dat u usher moest betalen aan de mujahedeem (CGVS II p. 15). Deze uitleg volstaat niet. Dit voorval was immers de eerste keer dat u persoonlijke problemen kende in Afghanistan (CGVS I p. 9). Gezien er kan verwacht worden dat dergelijke overval enige indruk achterlaat op betrokken persoon, kan dan ook van u verwacht worden dat u zich beter zou herinneren wat deze personen tegen u zeiden. Daarboven verklaarde u dat u, buiten de taliban, geen andere groepering kent die in uw regio om usher zou vragen (CGVS II p. 15). Dit maakt uw vage verklaringen omtrent uw vervolgers des te meer ongeloofwaardig. Gezien de taliban de enige groepering was in uw regio die om usher vroeg, kan er dan ook van u verwacht worden dat u zich zou herinneren of het woord 'usher' al dan niet gevallen was tijdens het korte gesprek waarin u bedreigd werd. Het zou u op deze manier immers duidelijkheid geven over de identiteit van uw vervolgers en het feit of zij al dan niet tot de taliban behoorden. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u tegenstrijdige verklaringen zou afleggen omtrent het feit dat het woord usher al dan niet door uw vervolgers gebruikt werd. Evenmin lijkt het weinig waarschijnlijk dat, indien deze term werkelijk was gevallen, u toch zulke vage verklaringen zou afleggen omtrent de identiteit van uw vervolgers, omwille van het feit dat er in uw regio geen andere groeperingen actief zijn die usher vragen (CGVS II p. 15).

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat, hoewel de taliban de enige groepering is over wie u spreekt en waardoor u mogelijks bedreigd zou worden, u geen enkele naam kan geven van lokale taliban commandanten die actief waren in uw regio (CGVS II p. 8). Gevraagd naar belangrijke personen binnen de taliban in uw gebied verklaarde u dat er wel mensen actief waren in uw regio, maar dat u ze niet kende. U verklaarde dat u met uw eigen werk bezig was en hier niet in was geïnteresseerd. U kwam niet in de regio's die echt gevaarlijk waren (CGVS II p. 8). Het is echter zeer opmerkelijk, en komt de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede, dat u enerzijds geen enkele naam kan opnoemen van talibancommandanten, terwijl u anderzijds wel beweerde mogelijks door hen te worden bedreigd.

Verder lijkt de houding die u aannam na het ontvangen van de eerste bedreiging weinig aannemelijk.

Zo verklaarde u enerzijds dat u na de eerste inval heel bang was geworden en naar huis ging (CGVS II p. 11). U bleef na de inval nog steeds naar uw winkel gaan maar sloot vroeger dan anders en gebruikte steeds andere straten om naar uw winkel te gaan (CGVS I p. 8, 12). Gevraagd echter naar wat uw plan na deze eerste ontmoeting was, of u geld zou inzamelen of niet, wat u zou doen indien u uw vervolgers opnieuw zou ontmoeten, gaf u eerst ontwijkende antwoorden. Slechts de derde keer wanneer u deze vraag gesteld werd antwoordde u dat u dacht dat ze wel zouden begrijpen dat u hen niet van 20.000 dollar zou kunnen voorzien en dat u daarom dacht dat deze bedreiging niet serieus was (CGVS I p. 12). U verklaarde dat u dacht dat zij niet meer zouden terugkomen (CGVS II p. 12). Gezien u echter zelf verklaarde dat er verschillende personen rond u bedreigd en vermoord werd door onbekende

gewapende groeperingen (CGVS I p. 3, CGVS II p. 2), gezien u tijdens de eerste inval met de dood werd bedreigd indien u deze onbekende groepering het geld niet zou geven (CGVS I p. 11) en gezien zij u een duidelijke deadline hadden gegeven waartegen u het geld diende te verzamelen, en u dus op voorhand gewaarschuwd was dat een tweede ontmoeting mogelijk was, lijkt het dan ook weinig waarschijnlijk dat u deze personen niet serieus zou nemen, er niet zou bij hebben stilgestaan dat zij een tweede keer zouden kunnen langskomen en slechts na de tweede bedreiging voorbereidingen trof om uw regio te verlaten.

Verder legde u inconsistente verklaringen af omtrent de momenten waarop u bedreigd werd. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat de eerste bedreiging viel op 15 of 20 van Asad (CGVS I p. 8). Later tijdens hetzelfde gehoor verklaarde u echter dat u de tweede bedreiging ontving in de maand Asad tussen de dag 15 en 20 (CGVS I p. 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen verklaarde u echter dat u iets dergelijks niet gezegd had. U herhaalde dat u uw dorp verliet voor de 10 dagen deadline die ze u gaven omwaren (CGVS I p. 14). Gezien u slechts twee keer werd aangesproken in Afghanistan, en u steeds consistente verklaringen kan afleggen omtrent de chronologie en de tijd tussen de verschillende gebeurtenissen (eerste bedreiging, tweede bedreiging, vertrek uit uw dorp), kan dan ook van u verwacht worden dat u eveneens consistente verklaringen zou afleggen omtrent de moment waarop u bedreigd werd, wat in deze niet het geval is. Daarenboven is het zeer opmerkelijk dat u slechts zulke vage verklaringen aflegt omtrent de moment waarop u voor de eerste keer bedreigd werd. Gevraagd naar een exacte datum waarop de eerste bedreiging plaats vond verklaarde u "ik weet het niet exact, het kan gebeurd zijn op 17 of 18, ik ken de exacte datum niet." Gevraagd hoe u wist dat dit incident gebeurd was tussen de 15de en de 20ste van de maand verklaarde u dat u het niet exact wist, maar dat u aannam dat het kon gebeurd zijn tussen 15 en 20. Gevraagd of u met andere woorden niet zeker was of dit voorval tussen de 15de en de 20ste gebeurde, antwoordde u bevestigend (CGVS I p. 10). Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat, indien u daadwerkelijk niet meer zou weten wanneer u voor een eerste keer bedreigd werd, u wel verschillende concrete data zou noemen. Bovenstaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Als laatste dient opgemerkt te worden dat u inconsistente verklaringen aflegde omtrent de gebeurtenissen die plaatsvonden na uw vertrek. Zo verklaarde u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS aanvankelijk dat er tweemaal mensen waren langs geweest die naar u gevraagd zouden hebben in de maand januari (CGVS II p. 3). Ongeveer 7 maand later zou uw broer u deze informatie hebben verteld (CGVS II p. 3). Dit zou willen zeggen dat u de informatie vlak voor of na uw eerste gehoor op het CGVS te weten kwam. Later tijdens hetzelfde gehoor verklaarde u echter dat u niet precies wist wanneer uw broer u deze informatie had bezorgd. U verklaarde dat uw broer u deze informatie in de maand januari had bezorgd en dat dit voorval 7 maand daarvoor was gebeurd (CGVS II p. 4). Dit zou echter willen zeggen dat u deze informatie meer dan een half jaar voor uw eerste gehoor op het CGVS had gehoord. Dit maakt wel degelijk een verschil. Bovendien legde u ook tijdens uw eerste gehoor op het CGVS andere verklaringen af omtrent dit voorval. Zo verklaarde u immers dat er personen bij u thuis waren langs geweest die naar u hadden gevraagd 7 tot 8 maanden voor uw eerste gehoor op het CGVS. Uw moeder zou dit aan uw broer hebben verteld. Vervolgens zou uw broer u hebben ingelicht ongeveer 3 tot 4 maanden voor uw eerste gehoor op het CGVS (CGVS I p. 13). Gezien dit echter de enige voorvallen zijn die zich na uw vertrek hebben afgespeeld, kan dan ook van u verwacht worden dat u meer consistente verklaringen zou afleggen over het moment waarop deze plaatsvonden en over het moment waarop u deze informatie te verwerken kreeg. Het feit dat u hieromtrent inconsistente verklaringen aflegt doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van

de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Balkh province van 28 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn “non-conflict related”. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op “high-profile”doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie blijkt bovendien een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere noordelijke en noordoostelijke provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u voorgelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande situatie. Uw taskara, de taskara van uw vader, de attesten van uw 7de tot en met uw 10de jaar onderwijs en het diploma van uw middelbaar onderwijs bevatten louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. Verder legde u nog een document voor waaruit bleek dat u toestemming had om een winkel te openen. Uit dit document kan echter niet blijken dat u omwille van uw winkel problemen in Afghanistan zou hebben gekend. De envelop die u voorlegde kan slechts aantonen dat u documenten vanuit Mazar i Sharif werden toegestuurd, maar zegt niets over uw vrees bij terugkeer. Verder legde u nog verschillende foto's voor van een leerkracht en zijn broer. Zij werden vermoord omwille van het feit dat hen door een onbekende groepering geld werd gevraagd dat zij niet konden betalen. U legde eveneens verschillende artikels en posts voor van andere incidenten die hadden plaatsgevonden in uw regio, zoals daar zijn, een Duitse tolk die werd vermoord, een bank van Aqa Khan die werd overvallen, een islamleerkracht die vermoord werd, een buzkashspeler die werd gedood omwille van het feit dat hij veel eigendom had, een zekere Maroof die vermoord werd, Mauwluddin, een jongen die een textielwinkel had en lid was van de Jamiat beweging en gedood werd,... (CGVS I p. 3, CGVS II p. 2). U verklaarde dat deze incidenten gerelateerd waren aan uw zaak, gezien deze mensen (van wie geld werd gevraagd) ook vermoord werden door onbekende personen en de overheid evenmin ingreep (CGVS I p. 4). In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw gebied dient echter verwezen te worden naar voorgaande paragrafen waarin beschreven wordt waarom de provincie Balkh in het kader van de subsidiaire bescherming punt 15c als veilig wordt beschouwd. Verder dient opgemerkt te worden dat het CGVS elke asielaanvraag op individuele basis onderzoekt en hierbij rekening dient gehouden te worden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen is en blijft dan ook noodzakelijk. Een loutere verwijzing naar andere moorden en bedreigingen die gebeurden in uw regio volstaat niet om zelf als vluchteling erkend te worden. U haalde bovendien zelf geen concrete geloofwaardige en ernstige vervolgingsfeiten aan. Daarenboven legde u nog een attest voor van een opleiding Frans en een opleiding die u volgde met betrekking tot de asielprocedures. Hoewel het CGVS uw moeite om Frans te leren apprecieert, geeft dit document geen informatie met betrekking tot uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan en is het dan ook niet relevant voor de beoordeling van uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) in samenlezing met de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4, §§ 4 en 5, van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU dienen gelezen te worden, volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“U vreest bij terugkeer naar Afghanistan vermoord te worden door dezelfde onbekende groepering die u bedreigde en u geld vroeg (CGVS I p. 8).

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) echter besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in de zin van de Conventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

De door u afgelegde verklaringen hebben immers geen geloofwaardig karakter. U kunt niet aannemelijk maken dat u in Afghanistan effectief bedreigd en vervolgd bent geweest.

Om te beginnen waren de verklaringen die u aflegde met betrekking tot uw vervolgers weinig overtuigend.

Zo verklaarde u aanvankelijk lastig gevallen te worden door een onbekende gewapende groepering. Deze groepering zou eveneens actief zijn voor de moord op een leerkracht die u kende. Deze groepering zou eveneens andere winkeliers hebben lastig gevallen en andere personen uit de regio hebben vermoord. Bovendien bleek deze groepering de enige groepering te zijn die actief was in uw regio. U verklaarde immers “Behalve deze groep durft eigenlijk niemand in onze regio om iemand te vermoorden.”, “Buiten deze is er geen andere groepering actief in de regio.” (CGVS II p. 7). Daarenboven bleek uit uw verklaringen dat de groepering die u lastig viel al lang actief is in de regio. U verklaarde dat deze groepering sinds Ghani veel macht kreeg en vaak de mensen lastig viel. Deze groepering zou eveneens actief zijn in Kunduz, Chardara, meer bepaald in het dorp Borhan (CGVS II p. 14). Toch zou u niet met zekerheid kunnen zeggen of deze mensen tot de taliban behoorden of tot een criminele bende (CGVS II p. 8). Dit lijkt echter zeer merkwaardig. Gezien u immers zelf verklaarde dat deze groepering al lang actief was in de regio, gezien deze groepering duidelijk veel macht had, gezien het volgens uw eigen verklaringen de enige groepering was actief in het gebied en gezien u persoonlijke problemen met hen kende, lijkt het weinig geloofwaardig dat u niet zou kunnen zeggen welke groepering dit dan was. Meer zelfs, uit de verklaringen die u aflegde tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en tijdens uw eerste gehoor op het CGVS valt immers op te maken dat u zelfs niet zou kunnen zeggen of uw vervolgers tot Daesh dan wel tot de taliban behoorden (CGVS vragenlijst 3.5, CGVS I p. 14). Het lijkt echter weinig geloofwaardig dat u zo slecht op de hoogte zou zijn van de aard van de groeperingen actief in uw regio, indien u en de personen rond u daadwerkelijk problemen met hen hadden gekend.

Tijdens uw tweede interview verklaarde u omtrent uw vervolgers; "Het waren gewapende onbekende personen, het was voor mij niet duidelijk of ze mensen van de taliban waren of iemand anders." (CGVS II p. 6). U verklaarde vervolgens dat u vermoedde dat de personen die u bedreigden tot de taliban behoorden, gezien ze ook in andere regio's geld vroegen en u tijd gaven om het geld te verzamelen. U verklaarde dat de taliban usher, een islamitische religieuze belasting, vroeg aan de winkeliers. Andere winkeliers zouden eveneens problemen hebben gekend omwille van dezelfde groepering (CGVS II p. 7). Gevraagd of u ooit usher moest betalen aan de taliban antwoordde u; "Ze hebben zoveel geld gevraagd aan mij, maar ze hebben het woord usher niet gebruikt. Als ze zoveel geld vragen is het ook usher." (CGVS II p. 6-7). Later tijdens hetzelfde gesprek verklaarde u echter dat uw vervolgers u zeiden "Het is een soort usher die je betaalt, het is ook voor God" (CGVS II p. 11). Om verduidelijking gevraagd beweerde u dat degene die met u sprak het woord "usher" zelf in de mond nam (CGVS II p. 15). Geconfronteerd met uw eerdere uitspraken waarin u verklaarde dat uw vervolgers het woord usher niet in de mond hadden genomen, antwoordde u dat het kon zijn dat u bepaalde zaken niet onthield omdat u zodanig veel stress had. U verklaarde echter dat deze personen wel vermeld hadden dat u usher moest betalen aan de mujahedeen (CGVS II p. 15). Deze uitleg volstaat niet. Dit voorval was immers de eerste keer dat u persoonlijke problemen kende in Afghanistan (CGVS I p. 9). Gezien er kan verwacht worden dat dergelijke overval enige indruk achterlaat op betrokken persoon, kan dan ook van u verwacht worden dat u zich beter zou herinneren wat deze personen tegen u zeiden. Daarboven verklaarde u dat u, buiten de taliban, geen andere groepering kent die in uw regio om usher zou vragen (CGVS II p. 15). Dit maakt uw vage verklaringen omtrent uw vervolgers des te meer ongeloofwaardig. Gezien de taliban de enige groepering was in uw regio die om usher vroeg, kan er dan ook van u verwacht worden dat u zich zou herinneren of het woord 'usher' al dan niet gevallen was tijdens het korte gesprek waarin u bedreigd werd. Het zou u op deze manier immers duidelijkheid geven over de identiteit van uw vervolgers en het feit of zij al dan niet tot de taliban behoorden. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u tegenstrijdige verklaringen zou afleggen omtrent het feit dat het woord usher al dan niet door uw vervolgers gebruikt werd. Evenmin lijkt het weinig waarschijnlijk dat, indien deze term werkelijk was gevallen, u toch zulke vage verklaringen zou afleggen omtrent de identiteit van uw vervolgers, omwille van het feit dat er in uw regio geen andere groeperingen actief zijn die usher vragen (CGVS II p. 15).

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat, hoewel de taliban de enige groepering is over wie u spreekt en waardoor u mogelijks bedreigd zou worden, u geen enkele naam kan geven van lokale taliban commandanten die actief waren in uw regio (CGVS II p. 8). Gevraagd naar belangrijke personen binnen de taliban in uw gebied verklaarde u dat er wel mensen actief waren in uw regio, maar dat u ze niet kende. U verklaarde dat u met uw eigen werk bezig was en hier niet in was geïnteresseerd. U kwam niet in de regio's die echt gevaarlijk waren (CGVS II p. 8). Het is echter zeer opmerkelijk, en komt de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede, dat u enerzijds geen enkele naam kan opnoemen van talibancommandanten, terwijl u anderzijds wel beweerde mogelijks door hen te worden bedreigd.

Verder lijkt de houding die u aannam na het ontvangen van de eerste bedreiging weinig aannemelijk.

Zo verklaarde u enerzijds dat u na de eerste inval heel bang was geworden en naar huis ging (CGVS II p. 11). U bleef na de inval nog steeds naar uw winkel gaan maar sloot vroeger dan anders en gebruikte steeds andere straten om naar uw winkel te gaan (CGVS I p. 8, 12). Gevraagd echter naar wat uw plan na deze eerste ontmoeting was, of u geld zou inzamelen of niet, wat u zou doen indien u uw vervolgers opnieuw zou ontmoeten, gaf u eerst ontwijkende antwoorden. Slechts de derde keer wanneer u deze vraag gesteld werd antwoordde u dat u dacht dat ze wel zouden begrijpen dat u hen niet van 20.000 dollar zou kunnen voorzien en dat u daarom dacht dat deze bedreiging niet serieus was (CGVS I p. 12). U verklaarde dat u dacht dat zij niet meer zouden terugkomen (CGVS II p. 12). Gezien u echter zelf verklaarde dat er verschillende personen rond u bedreigd en vermoord werd door onbekende gewapende groeperingen (CGVS I p. 3, CGVS II p. 2), gezien u tijdens de eerste inval met de dood werd bedreigd indien u deze onbekende groepering het geld niet zou geven (CGVS I p. 11) en gezien zij u een duidelijke deadline hadden gegeven waartegen u het geld diende te verzamelen, en u dus op voorhand gewaarschuwd was dat een tweede ontmoeting mogelijk was, lijkt het dan ook weinig waarschijnlijk dat u deze personen niet serieus zou nemen, er niet zou bij hebben stilgestaan dat zij een tweede keer zouden kunnen langskomen en slechts na de tweede bedreiging voorbereidingen trof om uw regio te verlaten.

Verder legde u inconsistente verklaringen af omtrent de momenten waarop u bedreigd werd. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat de eerste bedreiging viel op 15 of 20 van Asad (CGVS I p. 8). Later tijdens hetzelfde gehoor verklaarde u echter dat u de tweede bedreiging ontving in

de maand Asad tussen de dag 15 en 20 (CGVS I p. 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen verklaarde u echter dat u iets dergelijks niet gezegd had. U herhaalde dat u uw dorp verliet voor de 10 dagen deadline die ze u gaven omwaren (CGVS I p. 14). Gezien u slechts twee keer werd aangesproken in Afghanistan, en u steeds consistente verklaringen kan afleggen omtrent de chronologie en de tijd tussen de verschillende gebeurtenissen (eerste bedreiging, tweede bedreiging, vertrek uit uw dorp), kan dan ook van u verwacht worden dat u eveneens consistente verklaringen zou afleggen omtrent de moment waarop u bedreigd werd, wat in deze niet het geval is. Daarenboven is het zeer opmerkelijk dat u slechts zulke vage verklaringen aflegt omtrent de moment waarop u voor de eerste keer bedreigd werd. Gevraagd naar een exacte datum waarop de eerste bedreiging plaats vond verklaarde u "ik weet het niet exact, het kan gebeurd zijn op 17 of 18, ik ken de exacte datum niet." Gevraagd hoe u wist dat dit incident gebeurd was tussen de 15de en de 20ste van de maand verklaarde u dat u het niet exact wist, maar dat u aannam dat het kon gebeurd zijn tussen 15 en 20. Gevraagd of u met andere woorden niet zeker was of dit voorval tussen de 15de en de 20ste gebeurde, antwoordde u bevestigend (CGVS I p. 10). Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat, indien u daadwerkelijk niet meer zou weten wanneer u voor een eerste keer bedreigd werd, u wel verschillende concrete data zou noemen. Bovenstaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Als laatste dient opgemerkt te worden dat u inconsistente verklaringen aflegde omtrent de gebeurtenissen die plaatsvonden na uw vertrek. Zo verklaarde u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS aanvankelijk dat er tweemaal mensen waren langs geweest die naar u gevraagd zouden hebben in de maand januari (CGVS II p. 3). Ongeveer 7 maand later zou uw broer u deze informatie hebben verteld (CGVS II p. 3). Dit zou willen zeggen dat u de informatie vlak voor of na uw eerste gehoor op het CGVS te weten kwam. Later tijdens hetzelfde gehoor verklaarde u echter dat u niet precies wist wanneer uw broer u deze informatie had bezorgd. U verklaarde dat uw broer u deze informatie in de maand januari had bezorgd en dat dit voorval 7 maand daarvoor was gebeurd (CGVS II p. 4). Dit zou echter willen zeggen dat u deze informatie meer dan een half jaar voor uw eerste gehoor op het CGVS had gehoord. Dit maakt wel degelijk een verschil. Bovendien legde u ook tijdens uw eerste gehoor op het CGVS andere verklaringen af omtrent dit voorval. Zo verklaarde u immers dat er personen bij u thuis waren langs geweest die naar u hadden gevraagd 7 tot 8 maanden voor uw eerste gehoor op het CGVS. Uw moeder zou dit aan uw broer hebben verteld. Vervolgens zou uw broer u hebben ingelicht ongeveer 3 tot 4 maanden voor uw eerste gehoor op het CGVS (CGVS I p. 13). Gezien dit echter de enige voorvallen zijn die zich na uw vertrek hebben afgespeeld, kan dan ook van u verwacht worden dat u meer consistente verklaringen zou afleggen over het moment waarop deze plaatsvonden en over het moment waarop u deze informatie te verwerken kreeg. Het feit dat u hieromtrent inconsistente verklaringen aflegt doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Het thans ontwikkelde betoog dat het voor hem logisch was dat het om de taliban ging, vindt geen grondslag in het administratief dossier. Verzoeker verklaarde immers omtrent zijn vervolgers "(...) rebellen, oftewel behorende tot Daesh of de taliban" (stuk 11, Vragenlijst, vraag 3.5.), "(...)en ik weet niet welke groep ze behoren, taliban of andere groep" (stuk 5B, gehoorverslag, p. 9), "Het waren gewapende onbekende personen, het was voor mij niet duidelijk of ze mensen van de taliban waren of iemand anders." (stuk 5A, gehoorverslag, p. 6) en "(...) ik kan u niet 100% zeggen dat ze mensen van de taliban waren dat hebben ze ook niet tegen mij gezegd, voor mij waren ze onbekende gewapende mannen, dat kan ook van een andere groepering zijn of criminele bende, maar ik vermoed dat ze wel strijders van de taliban waren, maar ik ben het niet zeker" (stuk 5A, gehoorverslag, p. 8). Waar verzoeker thans aangeeft dat hij zeer zeker was dat het dezelfde waren die andere winkeliers belaagden, er maar één groep actief was, er een leerkracht werd vermoord en de mannen er zelf ook naar verwezen dat ze met hem hetzelfde zouden doen als met de leerkracht, verklaart noch verschoont hij voormelde verklaringen. Indien het voor verzoeker duidelijk en logisch was dat het niet anders kon dat het de taliban was die verantwoordelijk was voor zijn problemen, kon dan ook wel degelijk worden verwacht dat hij dit duidelijk kan verklaren wanneer er hem naar gevraagd wordt.

Gezien verzoeker zelf verklaarde dat deze groepering al lang actief was in de regio, gezien deze groepering duidelijk veel macht had, gezien het volgens verzoekers eigen verklaringen de enige groepering was actief in het gebied en gezien hij persoonlijke problemen met hen kende, acht de Raad het niet geloofwaardig dat verzoeker niet met zekerheid zou kunnen zeggen welke groepering dit dan was. Het is volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker zo slecht op de hoogte zou zijn van de aard van de groeperingen actief in zijn regio, indien hij zelf en de personen rond hem daadwerkelijk problemen met hen hadden gekend.

Ook stress biedt geen afdoende verklaring voor dergelijk frappante vaststellingen. Iedere asielzoeker staat bloot aan een zekere vorm van stress tijdens het gehoor, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Bovendien brengt verzoeker geen objectief bewijs naar voor waaruit blijkt dat hij niet in staat zou zijn geweest om een gehoor af te leggen, of zijn verklaringen zou kunnen hebben beïnvloed.

Waar verzoeker erop wijst dat hij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het kleurverschil van de vlag van de taliban en van Daesh heeft meegedeeld, doet hij geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen.

Waar verzoeker ontkent tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd omtrent het gebruik van het woord "usher", stelt de Raad vast dat verzoeker enerzijds verklaarde *"Ze hebben zoveel geld gevraagd aan mij, maar ze hebben het woord usher niet gebruikt. Als ze zoveel geld vragen is het ook usher."* (stuk 5A, gehoorverslag, p. 7) en anderzijds verklaarde dat zijn vervolgers hem zeiden *"Het is een soort usher die je betaalt, het is ook voor God"* (stuk 5A, gehoorverslag, p. 11). Om verduidelijking gevraagd beweerde verzoeker dat degene die met hem sprak het woord "usher" zelf in de mond nam (stuk 5A, gehoorverslag, p. 15). Derhalve vindt verzoekers ontkenning tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd geen steun in het administratief dossier. Het betoog dat verzoeker vervolgens ontwikkelt in het verzoekschrift is slechts een *post factum* betoog teneinde zijn verklaringen aannemelijk te laten lijken, doch geheel niet bij machte om de afgelegde verklaringen te verklaren of te verschonen. In de mate verzoeker de relevantie van deze vaststellingen in vraag stelt moet erop worden gewezen dat desbetreffend het volgende in de bestreden beslissing werd opgenomen *"Gezien er kan verwacht worden dat dergelijke overval enige indruk achterlaat op betrokken persoon, kan dan ook van u verwacht worden dat u zich beter zou herinneren wat deze personen tegen u zeiden. Daarboven verklaarde u dat u, buiten de taliban, geen andere groepering kent die in uw regio om usher zou vragen (CGVS II p. 15). Dit maakt uw vage verklaringen omtrent uw vervolgers des te meer ongeloofwaardig. Gezien de taliban de enige groepering was in uw regio die om usher vroeg, kan er dan ook van u verwacht worden dat u zich zou herinneren of het woord 'usher' al dan niet gevallen was tijdens het korte gesprek waarin u bedreigd werd. Het zou u op deze manier immers duidelijkheid geven over de identiteit van uw vervolgers en het feit of zij al dan niet tot de taliban behoorden. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u tegenstrijdige verklaringen zou afleggen omtrent het feit dat het woord usher al dan niet door uw vervolgers gebruikt werd. Evenmin lijkt het weinig waarschijnlijk dat, indien deze term werkelijk was gevallen, u toch zulke vage verklaringen zou afleggen omtrent de identiteit van uw vervolgers, omwille van het feit dat er in uw regio geen andere groeperingen actief zijn die usher vragen (CGVS II p. 15)."* Voor zover verzoeker stelt getraumatiseerd te zijn door de gebeurtenis ter verschoning van zijn verklaringen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel begin van bewijs bijbrengt omtrent zijn trauma waardoor hij niet bij machte zou zijn om consistente en coherente verklaringen af te leggen.

Waar verzoeker het in vraag stelt waarom iedereen ongeacht de achtergrond de namen zou moeten kunnen noemen van talibancommandanten en aangeeft dat daarover niet wordt gemotiveerd gaat verzoeker opnieuw voorbij aan de concrete motivering desbetreffend: *"Daarenboven dient opgemerkt te worden dat, hoewel de taliban de enige groepering is over wie u spreekt en waardoor u mogelijks bedreigd zou worden, u geen enkele naam kan geven van lokale taliban commandanten die actief waren in uw regio (CGVS II p. 8). Gevraagd naar belangrijke personen binnen de taliban in uw gebied verklaarde u dat er wel mensen actief waren in uw regio, maar dat u ze niet kende. U verklaarde dat u met uw eigen werk bezig was en hier niet in was geïnteresseerd. U kwam niet in de regio's die echt gevaarlijk waren (CGVS II p. 8). Het is echter zeer opmerkelijk, en komt de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede, dat u enerzijds geen enkele naam kan opnoemen van talibancommandanten, terwijl u anderzijds wel beweerde mogelijks door hen te worden bedreigd."* Gelet op verzoekers eigen verklaringen kan dan ook wel degelijk worden verwacht dat hij lokale talibancommandanten kan opnoemen. Aangezien verzoeker desbetreffend in gebreke blijkt, wordt des te meer afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn relaas, gezien verzoeker eerst beweerde mogelijks door hen te zijn

bedreigd. Waar hij nu stelt dat hij zeker was dat het om de taliban ging, is zijn gebrek aan kennis omtrent belangrijke personen van de taliban die bijgevolg zijn rechtstreekse vervolgers waren in zijn regio des te schrijnend.

Verzoeker herhaalt vervolgens op algemene wijze enkele van zijn verklaringen doch gaat niet in op de specifieke, concrete en pertinente vaststellingen *“Zo verklaarde u enerzijds dat u na de eerste inval heel bang was geworden en naar huis ging (CGVS II p. 11). U bleef na de inval nog steeds naar uw winkel gaan maar sloot vroeger dan anders en gebruikte steeds andere straten om naar uw winkel te gaan (CGVS I p. 8, 12). Gevraagd echter naar wat uw plan na deze eerste ontmoeting was, of u geld zou inzamelen of niet, wat u zou doen indien u uw vervolgers opnieuw zou ontmoeten, gaf u eerst ontwijkende antwoorden. Slechts de derde keer wanneer u deze vraag gesteld werd antwoordde u dat u dacht dat ze wel zouden begrijpen dat u hen niet van 20.000 dollar zou kunnen voorzien en dat u daarom dacht dat deze bedreiging niet serieus was (CGVS I p. 12). U verklaarde dat u dacht dat zij niet meer zouden terugkomen (CGVS II p. 12). Gezien u echter zelf verklaarde dat er verschillende personen rond u bedreigd en vermoord werd door onbekende gewapende groeperingen (CGVS I p. 3, CGVS II p. 2), gezien u tijdens de eerste inval met de dood werd bedreigd indien u deze onbekende groepering het geld niet zou geven (CGVS I p. 11) en gezien zij u een duidelijke deadline hadden gegeven waartegen u het geld diende te verzamelen, en u dus op voorhand gewaarschuwd was dat een tweede ontmoeting mogelijk was, lijkt het dan ook weinig waarschijnlijk dat u deze personen niet serieus zou nemen, er niet zou bij hebben stilgestaan dat zij een tweede keer zouden kunnen langskomen en slechts na de tweede bedreiging voorbereidingen trof om uw regio te verlaten.”* Verzoeker kan derhalve niet overtuigen.

Met de vertaling van het geluidsfragment dat verzoeker per aanvullende nota aan de Raad bezorgt, doet verzoeker geen afbreuk aan de gedane vaststellingen omtrent het ogenblik dat zijn broer hem zou hebben verteld dat er nog personen naar hem op zoek waren na zijn vertrek.

Zo verklaarde verzoeker tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er personen bij hem thuis waren langs geweest die naar hem hadden gevraagd en dit 7 tot 8 maanden voor het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat zijn moeder dit aan zijn broer zou hebben verteld en dat zijn broer hem vervolgens zou hebben ingelicht ongeveer 3 tot 4 maanden voor zijn eerste gehoor op het CGVS (stuk 5B, gehoorverslag, p. 13). Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker aanvankelijk dat er tweemaal mensen waren langs geweest die naar hem gevraagd zouden hebben in de maand januari (stuk 5A, gehoorverslag, p. 3) en dat ongeveer 7 maand later zijn broer hem deze informatie zou hebben verteld (stuk 5A, gehoorverslag, p. 3). Dit zou willen zeggen dat verzoeker de informatie vlak voor of na zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te weten kwam. Later tijdens hetzelfde gehoor verklaarde hij echter dat hij niet precies wist wanneer zijn broer hem deze informatie had bezorgd. Verzoeker verklaarde vervolgens dat zijn broer hem deze informatie in de maand januari had bezorgd en dat dit voorval 7 maand daarvoor was gebeurd (stuk 5A, gehoorverslag, p. 4). Dit zou echter willen zeggen dat verzoeker deze informatie meer dan een half jaar voor zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had gehoord. Verzoeker geeft weliswaar te kennen dat dit geluidsfragment op 28 januari 2017 op zijn Facebookaccount werd geplaatst, doch legt hier geen begin van bewijs voor.

Het vertaalde geluidsfragment bevat ook geen enkele tijdsindicatie wanneer verzoeker deze informatie bekam en kan bijgevolg evenmin een aanwijzing vormen van het tijdstip waarop de gebeurtenissen hebben plaatsgevonden. Bovendien doet de inhoud van dit stuk geen afbreuk aan verzoekers tegenstrijdige verklaringen.

Gezien dit echter de enige voorvallen zijn die zich na zijn vertrek hebben afgespeeld, kan dan ook van verzoeker verwacht worden dat hij meer consistente verklaringen zou afleggen over het moment waarop deze plaatsvonden en over het moment waarop hij deze informatie te verwerken kreeg. De bewering dat er niet valt uit te sluiten dat er iets is misgelopen met de vertaling is slechts hypothetisch en wordt niet concreet gemaakt. De argumentatie dat hem werd gevraagd verklaringen af te leggen omtrent zaken waarbij hij niet aanwezig was, dat hij het enkel te weten kwam via zijn broer en dat de informatie nog steeds beschikbaar is op Facebook, verschoont zijn inconsistente kennis niet. Aangezien dit de enige gebeurtenissen zijn die sinds verzoekers vertrek zich hebben voorgedaan en de weerspiegeling zijn van verzoekers beweerd vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker hiervan niet beter op de hoogte is. Dat deze informatie

nog steeds beschikbaar is op Facebook, kan door de Raad bovendien niet worden nagegaan, gezien verzoeker desbetreffend geen enkel bewijs voorlegt.

2.3. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.4. Het voorgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 19 april 2006 (p. 7) waarnaar zowel de verzoekende als de verwerende partij verwijzen.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Balkh province van 28 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn “non-conflict related”. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op “high-profile”doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie blijkt bovendien een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere noordelijke en noordoostelijke provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”.

Er dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen per aanvullende nota het EASO “Country of Origin Report: Afghanistan Security Situation” van december 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) bijbrengt, waarin deze informatie genoegzaam bevestigd wordt en waar zelfs wordt gesteld dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie Balkh is gedaald.

De informatie die verzoeker bijbrengt verwijst weliswaar naar tal van incidenten in bepaalde provincies van Afghanistan doch bevat geen enkele informatie omtrent de situatie in de provincie Balkh. Daar

verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Balkh gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Balkh als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij die zou kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming.

2.7. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF